

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/304/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1513222474
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1513222474.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a JUDr. Mariany Harvancovej, v právnej veci žalobcu: EDYPLUS s.r.o., IČO: 36 258 881, so sídlom Sad A. Kmeťa 24, Piešťany proti žalovanej: B. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XX, L., o zaplatenie 1 389,21 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 20.11.2014, č.k. 14C/83/2014-85, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalovanej sa proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia 1.389,21 eur s príslušenstvom titulom zmluvy o kontokorentnom úvere zo dňa 28.11.2003, ktorou poskytol žalovanej k jej bežnému účtu kontokorentný úver až do výšky úverového rámca 37 000 Sk s premenlivou výškou úrokovej sadzby, ktorá ku dňu uzavretia zmluvného vzťahu bola vo výške 10,85 % p.a. Žalovanej nepriznal náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 497, § 506, 708 ods. 1 a 2, § 710 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 4 ods. 2 písm. a) a ods. 5, § 8 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 100 ods. 1, § 101, § 3 ods. 1, § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 6 ods. 3 písm. a), b) zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a vecne tým, že v dôsledku premlčania práva žalobcu nebolo možné priznať mu uplatnený nárok. Zároveň časť článku III. bodu 1 kontokorentného úveru zo dňa 28.11.2003, z ktorého žalobca odvodzoval nepremlčateľnosť svojho nároku, vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku uzatvorenú v rozpore s dobrými mravmi. Konštatoval, že žalobca nepredložil výpisy z bánk, z ktorých by bolo zrejmé, že i napriek konečnej splatnosti úveru došlo k predĺženiu úveru zo strany žalobcu a tiež nepredložil dôkazy, z ktorých by mal súd jednoznačne preukázať, že žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie dlhu - celej sumy prečerpania úveru. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) prihliadnuc na to, že v spore úspešnej žalovanej nevznikli trovy konania, preto jej nepriznal ich náhradu.

3. Proti rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca odôvodňujúc ho nesprávnym právnym posúdením veci a žiadajúc, aby odvolací súd napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie zmenil tak, že podanému odvolaniu vyhovie v celom rozsahu event. aby napadnuté výroky zrušil a vrátil

vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že právna úprava spotrebiteľských zmlúv sa dostala do Občianskeho zákonníka až novelou č. 150/2004 Z.z., avšak ani ku dňu účinnosti uvedenej novely nebola zmluva o kontokorentnom úvere zaradená v § 52 ods. 1 medzi spotrebiteľské zmluvy. Upozornil, že až na základe zákona č. 568/2007 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2008 bola spotrebiteľská zmluva charakterizovaná ako každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom, z čoho vyvodil, že ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je možné aplikovať na daný zmluvný vzťah, ktorý vznikol 28.11.2003. Poukázal na to, že kontokorentný úver nebol spotrebiteľským úverom v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. účinného ku dňu vzniku zmluvného vzťahu so žalovanou. Mal za to, že ani aktuálne znenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka nestanovuje, že na uzavretý zmluvný vzťah je možné použiť akékoľvek ustanovenie Občianskeho zákonníka, ktoré by bolo pre spotrebiteľa priaznivejšie (konkrétne § 101 Občianskeho zákonníka), ale uvedené zákonné ustanovenie sa vzťahuje iba na zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou (otázka premlčania práva nie je riešená v spotrebiteľskej zmluve ako zmluvná podmienka). Ďalej považoval za pochybenie súdu prvej inštancie, keď zmluvné dojednanie o prolongácii zmluvy posúdil ako zmluvnú podmienku uzavretú v rozpore s § 6 ods. 3 zákona č. 634/1992 Zb. a § 3 ods. 1 Občianskeho zákona, v dôsledku čoho posúdil uvedenú časť zmluvy ako neplatný právny úkon. V tejto súvislosti súd prvej inštancie nielenže nekonkretizoval v rozpore s akými dobrými mravmi špecifikovanými v § 6 ods. 3 zákona č. 634/1992 Zb. je predmetné ustanovenie zmluvy, ale opomenul, že citované zákonné ustanovenie sa netýka obsahu zmluvy, ale konkrétneho konania predávajúceho, ktoré možno posúdiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na to, že prolongácia zmlúv je právny inštitút, ktorý je v súlade so zákonom a používa sa pri zmluvách uzatváraných podľa Občianskeho zákonníka ako aj Obchodného zákonníka, pričom dohodnutá prolongácia zmluvy nie je v rozpore ani so Smernicou rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Nesúhlasil ani s aplikáciou § 101 Občianskeho zákonníka na daný zmluvný vzťah, ktorý je absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom, keďže právna úprava premlčania záväzku je komplexne upravená v Obchodnom zákonníku, z toho dôvodu sa mala podľa jeho názoru posúdiť dĺžka premlčacej doby v zmysle § 397 Obchodného zákonníka (v tejto súvislosti poukázal na niektoré rozhodnutia NS SR a NS ČR). S ohľadom na splatnosť pohľadávky (23.7.2011) mal za to, že ju voči žalovanej uplatnil v 4-ročnej premlčacej dobe. V súvislosti s dokazovaním uviedol, že ak by súd prvej inštancie postupoval v súlade s § 118 O.s.p., predložil by ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. K odvolaniu pripojil listiny, ktorých obsahom sú tabuľky ohľadom transakcií na účte č. XXXXXXXXXXXX.

4. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

6. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav nezistil v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

7. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

8. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanej zaplata 1 389,21 eur s spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne od 5.3.2013 do zaplata a trov konania na tom základe, že ako veriteľ uzatvoril dňa 28.11.2003 so žalovanou ako dlžníkom zmluvu o kontokorentnom úvere, predmetom ktorej bol záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi kontokorentný úver s úverovým rámcom 37 000 Sk s konečnou splatnosťou úveru 27.11.2004 s úrokovou sadzbou 10,85% p.a. a úrokom z prečerpania 26,40 % p.a. Doba trvania zmluvy sa predlžovala vždy o dobu jedného roka, ak dlžník neoznámil veriteľovi najneskôr v lehote 1 mesiaca pred uplynutím doby trvania

zmluvy, že nemá záujem o predĺženie doby trvania zmluvy, max. do 65. roku veku dlžníka. V priebehu odvolacieho konania podal žalobca návrh, aby z konania na strane žalobcu vystúpil a na jeho miesto vstúpila obchodná spoločnosť EDYPLUS s.r.o., o ktorom návrhu rozhodol odvolací súd uznesením zo dňa 28.7.2017, č.k. 7Co/304/2015-147.

9. Odvolací súd ako prvoradé konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval v konaní a pri rozhodovaní s použitím ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.6.2016. O odvolaní žalobcu rozhodoval odvolací súd po nadobudnutí účinnosti zák.č. 160/2015 Z.z., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

10. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Podľa § 470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

12. Odvolací súd poukazuje na to, že spotrebiteľské normy sú jednak kogentnými právnymi normami a tiež špeciálnymi ustanoveniami (aj) vo vzťahu k Obchodnému zákonníku. Na spotrebiteľské právne vzťahy sa vždy aplikujú spotrebiteľské právne normy, a preto sa vždy použijú ustanovenia o spotrebiteľskom práve a ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie a v jeho prospech, a to bez ohľadu na to podľa akého predpisu bola spotrebiteľská zmluva uzavretá a bez ohľadu na to, či došlo k tzv. voľbe práva podľa § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, alebo či sa jedná o tzv. absolútny obchod podľa § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka.

13. V súvislosti s rozdielnou úpravou rovnakých právnych inštitútov súkromného práva podľa Obchodného a Občianskeho zákonníka, dospela ustálená súdna prax k záveru, že právna úprava chrániaca spotrebiteľa odôvodňuje aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa (v určitej konkrétnej situácii) výhodnejšie; aplikáciu občianskoprávnej úpravy týkajúcej sa právnych účinkov odstúpenia od zmluvy a premičania v absolútnych obchodnoprávných zmluvách majúcich spotrebiteľský charakter akceptoval aj Ústavný súd SR (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 402/2013, zo dňa 19.6.2013), ktorý takýto postup neoznačil za ústavne nekonformný.

14. Odvolací súd uvádza, že zmluva o kontokorentnom úvere bola ku dňu jej uzatvorenia, t.j. k 28. 11. 2003 upravená v § 497 a nasl. Obch. zákonníka; nebolo ju teda možné subsumovať pod definíciu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 ods. 1 Obč. zákonníka v znení účinnom k 28. 11. 2003. Zmluva o kontokorentnom úvere však aj napriek tomu bola zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb., podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Charakteristickým znakom spotrebiteľskej zmluvy je jej uzatváranie vo viacerých prípadoch a skutočnosť, že spotrebiteľ neovplyvnil obsah zmluvy podstatným spôsobom. Spotrebiteľskou zmluvou je teda zmluva uzatváraná s väčším počtom spotrebiteľov za totožných podmienok a tieto podmienky sú vopred určené dodávateľom, pričom spotrebiteľ ich obsah nemôže ovplyvniť. Spotrebiteľskou zmluvou je v zmysle uvedeného akákoľvek súkromnoprávna zmluva s uvedenými znakmi a to bez ohľadu na to, či je upravená Občianskym zákonníkom, Obchodným zákonníkom, alebo iným osobitným zákonom.

15. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia sp.zn. 3 M Cdo 14/2014 zo dňa 21.04.2015, sp.zn. 8 M Cdo 3/2015 zo dňa 28.05.2015), ktorý vo svojich rozhodnutiach o mimoriadnom dovolaní v súvislosti s aplikáciou uvedenej právnej úpravy vyslovil, že aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho prokurátora o tom, že premičanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného zákonníka (a nie Občianskeho zákonníka), je zrejmé, že ak by najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, musel by prvoinštančný súd vziať do úvahy § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom

by ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol povinný prihliadnuť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že v prípade zrušenia rozsudkov napadnutých mimoriadnym dovolaním by súd prvej inštancie (opäť) posudzoval plynutie premlčacej doby podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho by rozhodol tak, ako v rozsudku, ktoré generálny prokurátor navrhuje zrušiť. Z uvedeného vyplýva, že Najvyšší súd SR mal za to, že citované zákonné ustanovenia o ochrane spotrebiteľa je potrebné aplikovať bez ohľadu na to, kedy záväzkovoprávny vzťah so spotrebiteľskej zmluvy vznikol, keďže citované právne predpisy neobsahujú prechodné ustanovenia k aplikácii týchto nových spotrebiteľských právnych noriem, a tým sa aplikujú vo všetkých konaniach, ktoré nie sú skončené bez ohľadu na to, v akom štádiu konania sa vec nachádza.

16. Ak teda v danej veci súd prvej inštancie aplikoval v otázke premlčania ustanovenia Občianskeho zákonníka, postupoval správne a námietke žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci nemožno priznať úspech.

17. Vo vzťahu k plynutiu a počítaniu premlčacej doby odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne vychádzal z konečnej splatnosti úveru, dohodnutej dňom 27.11.2004 v zmluve o kontokorentnom úvere. Je potrebné poukázať na to, že z obsahu samotnej žaloby a z pripojených dôkazov nevyplýva, že žalovaná suma nároku bola splatná k inému dňu ako ku dňu uvedenému v predloženej zmluve. Hoci žalobca v priebehu sporu uviedol, že doba trvania zmluvy sa v zmysle čl. III bod 1 predlžovala vždy o dobu jedného roka a že so žalovanou ukončil zmluvný vzťah (bez uvedenia dátumu) a vyzval ju na zaplatenie dlžnej sumy, uvedené tvrdenia však ničím nepreukázal, preto z takto zisteného skutkového stavu nemožno vyvodiť splatnosť pohľadávky dňom 23.7.2011, a teda aj začatie plynutia premlčacej doby viazať k tomuto dátumu. Dôkazy predložené žalobcom - potvrdenie o stave pohľadávky ku dňu 4.3.2013, výpis z účtu od 17.9.2011 do 5.3.2013 a výzvy na zaplatenie pohľadávky nepreukazujú jednak skutočnosť, že predmetná zmluva bola predlžovaná a tiež, že zmluvný vzťah bol ukončený. Žalobcovi bol pritom zo strany súdu prvej inštancie vytvorený zákonný priestor na doplnenie dôkazov, keďže bol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., pričom napriek námietke premlčania vznesenej žalovanou, tento reagoval tak, že iba zopakoval svoje všeobecné tvrdenia o predĺžení zmluvy. Nemožno konštatovať, že takýmto postupom súdu prvej inštancie, ktorý zároveň neaplikoval postup podľa § 118 ods. 2 O.s.p., bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom, resp. že by mu bolo upreté právo na spravodlivý proces.

18. Odvolací súd konštatuje, že pokiaľ ide o listiny pripojené k odvolaniu, týmito sa nemohol zaoberať a na ne v odvolacom konaní prihliadať, nakoľko nespĺňajú náležitosti riadneho odvolacieho dôvodu v zmysle § 205a ods. 1 O.s.p., keďže nejde o skutočnosti, ktoré sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu a vylúčenia sudcu a nemá byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Zároveň je zjavné, že tu nebola „prekážka“ uplatnenia skutočností a dôkazov pred súdom prvej inštancie z dôvodu absencie poučenia žalovaného podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a tiež nemožno konštatovať, že žalobca bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť skutočnosti a dôkazy do rozhodnutia súdu prvej inštancie.

19. Odvolací súd sa vzhľadom na uvedené závery nezaoberal neprijateľnosťou zmluvnej podmienky (čl. III bod 1 zmluvy), keďže pre rozhodnutie vo veci za skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorým je odvolací súd viazaný, to pre rozhodnutie vo veci nebolo potrebné.

20. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie (vrátane správneho výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie) podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a ich plnú náhradu priznal úspešnej žalovanej voči žalobcovi, s tým, že o výške

náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).